

Lotta Blokker (30) is beeldhouwster in Amsterdam

"Als ik beeldhouw, ben ik echt iemand aan het maken. Dat is een heel magisch proces: ik leg verschillende gemoedstoestanden van mijn model vast in een beeld, maar tegelijk komt in dat beeld ook een deel van mij zelf terecht. Ik werk altijd met een model. Zonder model ben ik geneigd om te generaliseren. Het zijn juist de oneffenheden en imperfecties van een model die me ontroeren.

Het is een heel menselijk proces, veel beweeglijker dan tekenen, wat ik ook veel heb gedaan. Ik besluip mijn model, ik loop er voortdurend omheen. Ik ruik zijn zweet. We zitten één op één in een kleine ruimte en komen heel dicht bij elkaar. Heel intiem. Dat moet ook, want mijn model is op dat moment mijn muze. Ik adoreer het, ik ben er verliefd op. Als het beeld klaar is, verandert de relatie en is het model weer een normaal mens.

Mijn beelden stijgen boven realistisch werk uit. Ze hebben een andere lading: menselijkheid, kwetsbaarheid en zelfs onsterfelijkheid. Ik heb vergankelijkheid altijd heel raar gevonden. Als kind al vroeg ik mij voortdurend af hoe wij hier op aarde komen en hoe we ook weer gaan. Voor mij is het dus ook logisch om mijn beelden in brons te laten gieten. Zo

me en ze gaven me een studiebeurs. Ik bleek me helemaal in het beeldhouwen te kunnen verliezen - dat was een ontdekking voor me.

Ik wist dat ik beeldhouwer wilde worden toen we met de havo op werkweek in Parijs waren. We bezochten het Rodin Museum. Wat er toen met me gebeurde, was niet te verklaren. Ik vond elk beeld prachtig. Rodin was meteen mijn held. Toen wist ik dat ik naar Florence moest om het vakmanschap te leren. Maar ik wilde ook naar Italië omdat ik weg moest uit mijn vertrouwde omgeving. Ik wilde mezelf ontdekken.

In Florence viel alles op zijn plek. Ik ben er bijna zeven jaar gebleven. Ik heb er drie jaar op school gezeten en ben vervolgens op dezelfde opleiding les gaan geven. Dat is voor een beginnend kunstenaar een enorme kans. Ik kreeg een ateliertje van de school. Het was een warm nest. Ik kreeg veel respect, maar vond het op een gegeven moment wel vermoeiend dat veel ogen op me waren gericht. Toen ik alles eruit had gehaald wat eruit te halen viel, ben ik teruggegaan naar Amsterdam.

Sommige dagen werk ik in een roes. Voor ik het weet, is de dag voorbij. Het is een soort meditatie,

'Als kind al vroeg ik mij voortdurend af hoe wij hier op aarde komen en hoe we ook weer gaan'

leven ze langer dan een mens. Brons is onsterfelijk materiaal. Je kunt er de vingerafdrukken van de maker nog in terugvinden, je voelt de energie van de totstandkoming van het beeld in het materiaal. Brons leeft voor mij meer dan steen of terracotta - dat is me te breekbaar.

Het is wel een erg duur proces, in brons gieten. Dus als je begint aan zo'n beeld moet je heel sterk in je eigen werk geloven, je moet risico's durven nemen. Dat heb ik altijd gedaan. Op mijn negentiende ben ik naar de kunstacademie in Florence gegaan, een goede opleiding om de techniek onder de knie te krijgen. Ik had geld genoeg voor de eerste drie maanden. Gelukkig geloofden de leraren in

heel gezond voor me. Als ik een tijdje niet beeldhouw, word ik onrustig. Als ik twee beelden per jaar maak, ben ik happy - zolang ze tenminste goed zijn. Ik ben heel streng voor mezelf. Juist omdat ik zo weinig beelden maak, hangt er veel van af. Er zit maanden werk in, en heel veel emotie. Als het beeld af is, ben ik lang onzeker. Maar zie ik het na een tijdje terug, op de juiste plek met de juiste belichting, dan weet ik ineens weer wat ik gedaan heb. Dan zie ik het beeld door andermans oog en geef ik het aan de wereld."

www.lottablokker.com